Szőgyéni fiúként játszik Nyitrán

Oszlík Péter: „Még nem merült fel senkiben, hogy mit keres nálunk ez a magyar gyerek, miért játszik szlovák színpadon"

SZABÓ G. LÁSZLÓ

Szőgyénből indult, a gimnáziumot és a színművészeti főiskolát Pozsonyban végezte el, Komáromban kellékesként foglalkoztatták, színházi csapatjátékos Nyitrán lett Oszlík Péter.

Ott játszik ma is, lassan tizenöt éve, és családot is a Zobor alatti városban alapított. Az országos hírű Andrej Bagar Színház egyik vezető művészeként olyan feladatokkal bízzák meg, hogy nem is vágyik Pozsonyba, a Nemzeti Színházba. De Budapestre sem, ahol főiskolás korában egy egész szemesztert töltött. Itt érzi jól magát, hiszen erős szálak kötik a Teatro Tatróhoz is, ahol a Mester és Margaritában vagy húsz szerepet játszik.

Volt valami konkrét oka annak, hogy Szőgyénből nem Párkányba és nem is Komáromba vezetett az útja, hanem a pozsonyi Duna utcai gimnáziumba?

Egyszerűen csak annyi, hogy messzire akartam menni. Kamasz fejjel ez volt a célom. Álmélkodtak is a tanáraim Szőgyénben. Egyáltalán nem biztattak. Azt mondták, nincs esélyed. De felvettek, és életem csodás négy évét töltöttem a Duna utcai suliban. Vojtek Sándor volt az osztályfőnökünk. Jobb dolog nem is történhetett volna. Ő is, a többi tanár is mély nyomot hagyott bennem, hogy más hivatás már nem is érdekelt utána. A Duna Menti Tavaszra is mindig örömmel mentem. Szőgyénben, tízévesen A kis herceget is eljátszottuk. Nagy élmény volt. Mozi is működött a faluban. Csabi barátommal sok filmet láttunk, de csak olyan terminátorosakat. Művészfilmeket nálunk nem vetítettek.

Rögtön az érettségi után kellékesnek állt?

Harmadszorra vettek fel a főiskolára. Előtte két évet töltöttem Komáromban. Akkoriban még kötelező volt a sorkatonai szolgálat. Az engem egyáltalán nem vonzott. Anyámmal bementünk Érsekújvárba, a katonai parancsnokságra, hogy elintézzük a civil katonai szolgálatot. „Komáromba akar menni a színházba a gyerek!" – mondta az édesanyám, és letett a parancsnok elé egy üveg konyakot. „Jóvan, menjen!" – nevetett a parancsnok. Így lettem Kiss Péntek József igazgatósága idején a színház kellékese. Nagyon jó időszak volt az. Ollé Erik, Lucskai Róbert, Benkő Géza játszott ott annak idején. Mokos Attilára is csodálattal néztem. Nagy iskola volt az nekem. Hálás vagyok az ott töltött évekért. Sokat tanultam abban a közegben. Főleg szakmai alázatból.

Érettebb fejjel nyilván a színművészetit is könnyebb volt elkezdeni.

„Nagyon megszerettem a várost, és a társulatot is" (A szerző felvételei)

tartottam, amikor Nyitrára szerződtem. Mondok egy karácsonyi példát. Kultfilmekről beszélgettek a kollégák, legendás mesefilmekről, amelyekről nekem fogalmam sem volt, hiszen mi mindig a Magyar Televízió műsorait néztük Szőgyénben. Az ilyenfajta hiányosságokat be kellett pótolnom.

Három mogyoró Hamupipőkének, Rigócsőr királyfi, A csudálatos kalocsni…

… igen, igen! De már ezeket a filmeket is ismerem. A kislányommal én is ezeket nézem.

Miközben vezető színész lett, és mély gyökereket eresztett Nyitrán.

Nagyon megszerettem a várost, az itt élőket és a társulatot is. Játszottam már vendégként Zsolnán és Pozsonyban is, de Nyitra már szívügyem. Remélem, az is marad.

A második hullám óta mikor állt legutóbb színpadon?

November végén mutattuk be a Lakástulajdonosok című darabot Jiří Havelka nagy sikerű filmje alapján. A lakóbizottság egyik tagja, a minden hájjal megkent kivitelező vagyok a történetben, az egyetlen cseh a csapatban. Nevetek is jókat ezen. Megtanultam szlovákul, és most játszhatok csehül.

Lorcát, Robin Hoodot, sőt még